

РОБЪРТ ШЕКЛИ ГЛАСОВЕ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Както много от нас, господин Уест понякога изпитваше трудности при взимане на решения. Но за разлика от много от нас, той отказваше да прибегва до ирационални форми на помощ. Независимо от остротата на проблема си, господин Уест не си позволяваше да бъде напътстван от И дзин, картите Таро или хороскоп. Той беше едър, навъсен и затворен човек, който работеше в нюйоркската счетоводна фирма на „Едуъл, Джипър и Гаскойн“ и считаше, че всеки трябва да взема рационално своите решения.

Господин Уест правеше това, като се допитваше за проблемите си до един Глас в главата си. Гласът винаги му казваше какво да прави и Гласът винаги беше прав.

Системата на Гласа в главата на Уест работеше добре от много години. Но проблемите започнаха през седмицата, когато техниците проверяваха генераторите в новопостроената огромна сграда на улицата срещу мястото, където се намираше неговия апартамент. Трябва да се отбележи също, че тази седмица активността на слънчевите петна бе твърде висока, излъчването на космически лъчи достигна десетгодишния си максимум, а поясът Ван Алън временно се бе преместил с четири градуса на юг.

Тази седмица господин Уест имаше да решава два сериозни проблема. Единият се отнасяше до Амелия — хубавичка, желана, готова и постижима — но също така четиринадесетгодишна негова племенница и слабоумна. Тя живееше при него, докато родителите ѝ пътуваха из Европа. Самата мисъл за нея караше ръцете да го сърбят и носът му да потръпва. Но после той си спомняше за законното наказание за кръвосмешение и решаваше да отложи този въпрос.

Другият проблем засягаше неговите акции в южноафриканското предприятие „Експлоатация“ ООД. Цената им леко падаше и той мислеше да ги продаде и да купи акции от международната корпорация „Размисли за смъртта“.

За да достигне до приемливо пазарно решение, господин Уест трябваше да се съобрази с такива фактори като преимущества, запаси, сезонни промени, доверие от страна на инвеститорите, средни показания на индекса Дау-Джонс, фючърси Алфалфа и много други неща. Никой не би могъл сам да мисли за всичко това. То явно си бе работа за Гласа.

Гласът обмисли проблема през нощта, а после на закуска каза:

— Добре. Мисля, че намерих решение. Трудността беше в това, че сме подценили някои свойства, които могат да бъдат индуцирани в напрегнатите преградни структури.

— Какво? — изненада се господин Уест.

— Твърдостта и гъвкавостта могат да бъдат комбинирани като самостоятелен градиент на функция — продължи Гласът. — Но абсолютна функция в рамките на самозатворени хомеостатични системи. В такъв случай граммолекулярния диференциал ще осигури експоненциално повишаване на здравината на продукта.

— Ама за какво говориш? — попита господин Уест.

— Привидното обръщане на закона на Фроше се дължи на факта, че енергията, преминаваща през крайно ориентираните преградни и чакълести структури може да бъде приета за проста биполярна променлива. Щом разбереш това, промишленото приложение на тази форма на ламиниране става очевидно.

— Не, не е — извика Уест. — Какво става тук? Кой си ти?

От Гласа не последва отговор. Той се беше изключил.

През останалата част на деня той чуваше многобройни Гласове в главата си. Те казваха най-различни странни неща:

— Мартин Борман е жив и здрав и работи като научен ръководител в Манаус, Бразилия.

— Прескачащата дама за трети път печели в Акведукт.

— Ти си потенциален владетел на слънчевата система, но злите ти псевдородители са те затворили в едно нечисто смъртно тяло.

Подобни приказки разтревожиха господин Уест. Той знаеше, че един Глас в главата е нещо рационално, нормално и напълно приемливо. Но да чуваш много Гласове бе един от признаците на лудостта. И най-лошото бе, че той не успяваше да получи какъвто и да било отговор от собствения си Глас.

Той успя да запази спокойствие през следващите няколко дни и се опита да разреши проблемите си сам. Продаде акциите на „Експлоатация“, а те веднага се вдигнаха с пет пункта. Купи акции от „Размисли за смъртта“, а те паднаха рекордно ниско, когато списание „Тайм“ съобщи, че новият серум на безсмъртието ще се появи „съвсем наскоро“.

Опита се да разреши проблема си с Амелия. Почеса носа си със запотени ръце и помисли: „Да видим. Мога да се промъкна в стаята ѝ

през нощта с черна маска. Тя може би ще разбере кой съм, но мога да отричам в съда. Пък и кой ли ще повярва на една слабоумна? Или пък мога да ѝ кажа, че последната мода в сексуалното обучение е действителната демонстрация...“

Но той знаеше, че тези решения са изпълнени с опасности. Просто не беше в състояние да разреши собствените си проблеми, пък и нямаше причина да го прави. Това си беше работа на Гласа, който той си представяше като един миниатюрен господин Уест, с размерите на грахово зърно, което се е настанило в едно място в мозъка му, надписано „Контролен център“, гледа чрез сетивата на самия господин Уест, сортира проблемите и взема решения.

Това беше нормалният, рационален начин, който бе измислила природата. Но неговият личен Глас вече не му говореше, беше изчезнал или просто не можеше да се свърже с него.

Към края на седмицата, той стана нетърпелив.

— Разреши нещо, дяволите да те вземат! — извика той като удари челото си с юмрук. Но нищо не се случи освен това, че различни Гласове започнаха да му обясняват как да задържи течен хелий при стайна температура, как да построи многостепенен екстрактор от стара пералня и как да разнообрази техниката на колажа с отпечатък от ротогравюра върху основата.

После, най-накрая, изпитанията на генератора приключиха, слънчевата активност започна да спада, силата на космическото лъчение се върна към нормата и поясът Ван Алън се премести с четири градуса на север. И господин Уест престана да чува Гласове.

Последните две съобщения, които получи бяха следните:

— Опитай се да носиш раиран сутиен с банели и с една мярка по-малък. Ако това не привлече вниманието му, значи нищо няма да стане!

И:

— Продължавай и поведи децата ми към светилището на връх Алуси, и им кажи да изпрацат молитвите си към мен, защото само онова място на Праведниците ще остане, след като злите народи се унищожат с огън и чума. И се постарай да закупиш колкото е възможно повече земя, защото цените на недвижимите имоти тук наоколо ще се вдигнат до небето, след като следващата година се издигне Балона.

Обаче това не беше краят. Защото през деня, когато Гласовете престанаха да му говорят, господин Уест прочете интересна статия в „Ню Йорк Таймс“. Статия, в която се разказваше как един градски полицаи от Рио Гранде до Сул, накаран от нещо, което той наричаше „глас в главата ми“, отишъл в Манаус и открил Мартин Борман жив и здрав, работещ като научен ръководител.

Господин Уест погледна и на спортната страница и откри, че Прескачащата дама предния ден е спечелила трето състезание в Акведукт.

На другата вечер, в новините от седем часа, господин Уест чу, че е взривен музеят „Смитсоновиан“ и са загубени голяма част от препарирани животни.

На господин Уест това му се стори тревожно. Той излезе бързо и купи цял куп вестници и списания. В „Изкуство“ прочете как Калдерон Кели, в последната си самостоятелна изложба, е разнообразил техниката на колажа с отпечатък от ротогравюра върху основата, постигайки при това едновременно дълбок и замайващ ефект. А в „Научни съобщения“ имаше цяла колона за Джон Уолпинг, който току-що бе съобщил за нова форма на ламиниране с използване на енергийни потоци през крайно ориентирани преградни и чакълести структури. Очакваше се методът на Уолпинг да революционизира технологията на ламиниране.

Господин Уест особено се заинтересува от специалната статия в „Ню Йорк Поуст“ за една религиозна колония, намираща се на северния склон на връх Алуси в източно Перу. Две дузини американци бяха последвали Елиху Литълдjohn Картър (познат като „последния пророк“) на това пустинно място. Те доверчиво очакваха края на света.

Господин Уест остави вестника. Почувства се странно, замаян и дезориентиран. Вдигна слушалката на телефона като сомнамбул, набра номера на „Пан АМ“ и си запази билет до Лима за следващия ден.

Когато остави слушалката, един ясен и напълно познат Глас, неговия Глас, му каза:

— Не трябваше да продаваш акциите на „Експлоатация“, но още имаш възможност да спечелиш, като удвоиш онези на „Размисли за смъртта“, които ще скочат доста през следващия месец.

Миниатюрният господин Уест се беше върнал в контролния център!

— Къде беше? — попита го големия господин Уест.

— През цялото време си бях тук. Просто не можех да се свържа с теб до сега.

— А чул ли си нещо за това, че догодина ще настъпи края на света? — попита господин Уест.

— Не се вслушвам в ирационални глупости — отвърна миниатюрният господин Уест. — Слушай сега. По отношение на Амелия, просто трябва да й сложиш два нембутала в содата донечера, а останалото зависи от теб.

Господин Уест се обади да откаже билета си за Перу. В края на месеца акциите на корпорация „Размисли за смъртта“ скочиха десет към едно, а Амелия се пристрасти към „нембито“. Всеки човек трябва да следва заповедите на вътрешния си Глас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.